

Arrest

nr. 93 866 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 maart 2012 een asielverzoek in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekt op 21 mei 2012, gelet op artikel 9.2 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk om de overname van verzoekster.

1.3. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk aanvaardden het verzoek tot overname op 29 juni 2012 op grond van artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG.

1.4. Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde [Y. N.] alias [D. D.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit : India alias China
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk (VK) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 19.03.2012 asiel. Ze legde geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde staatsburger van de Volksrepubliek China van Tibetaanse afkomst te zijn. Ze wenste in de Nepalese taal te worden gehoord. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor d.d. 21.03.2012 dat ze in 1989 van Tibet naar India ging. Op 18.03.2012 reisde ze naar eigen zeggen met een vals paspoort van India vanuit India naar Frankrijk, vanwaar ze op 19.03.2012 doorreisde naar België.

Op 21.05.2012 werd een verzoek tot overname gericht aan de bevoegde Britse instanties. Ook een exemplaar van de vingerafdrukken van de betrokkene werd overgemaakt. De Britse instanties stemden op 29.06.2012 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 in met ons verzoek voor overname en deelden tevens mee dat de betrokkene bij hen gekend is als staatsburger van India.

De betrokkene was op 27.07.2012 het voorwerp van een politiecontrole. Daarbij werd een paspoort van India aangetroffen op naam van [Y. N.], geboren te [...] op [...]. De betrokkene verklaarde dat het paspoort haar toebehoort. Het paspoort met nummer [...], geldig van 04.08.2008 tot 03.08.2018, is voorzien van visum met nummer [...], afgegeven door de Britse consulaire diensten op 06.06.2011 en geldig voor een verblijf van 180 dagen tussen 06.06.2011 en 06.12.2011 en van visum [...] afgegeven door de Nederlandse consulaire diensten op 12.07.2011 en geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 13.07.2011 en 13.01.2012. Verder treffen we stempels aan die aantonen dat de betrokkene op 06.08.2011 uitreisde via Delhi en het grondgebied van de Lidstaten op 07.08.2012 in reisde via Duitsland.

De betrokkene werd tijdens een bijkomend gehoor op 31.07.2012 geconfronteerd met deze informatie. Tijdens dit verhoor verklaarde de betrokkene dat de op het Indiase paspoort met nummer [...] vermelde identiteit haar ware identiteit is en dat ze bij haar aanmelding op 19.03.2012 een volstrekt valse identiteit verstrekke. Ze bevestigde dat ze een visum van het Verenigd Koninkrijk verwierf, maar niet naar het VK reisde. Met het op 12.07.2012 door de Nederlandse instanties verstrekte visum reisde de betrokkene op 6 en 07.08.2011 van New Delhi via Frankfurt naar Amsterdam, vanwaar ze op 08.08.2011 doorreisde naar België, dat ze sindsdien niet meer verliet. De betrokkene verbleef bij verschillende personen in België.

Het VK verstrekke een visum met een verblijfsduur van 180 dagen, Nederland een visum voor 90 dagen.

Tijdens het verhoor werd verder aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 25) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 27). De betrokkene antwoordde dat ze verkoos asiel te vragen in België omdat de mensenrechten in België worden gerespecteerd en asielzoeker er op een correcte manier worden behandeld. Ze voegde toe dat ze wil dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties wordt behandeld en dat ze niet naar het VK of Nederland wil omdat ze zich mentaal niet in staat voelt om in een andere Lidstaat opnieuw te beginnen.

Betreffende de motieven van de betrokkene voor haar keuze van België benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan het VK een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene stelde dat ze graag in België wil blijven, België de mensenrechten respecteert en asielzoekers goed behandelt.

Betreffende deze opmerkingen moet worden gesteld dat het VK de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat het VK het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het VK is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Britse asielinstanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Het VK kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Britse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het VK kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Er kan beroep worden ingesteld tegen elke verwijderingsmaatregel en indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

We beklemtonen dat het VK op 29.06.2012 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemde met de overname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag. Dit betekent dat de Britse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

De betrokkene maakte verder tijdens haar verhoren geen melding van ervaringen, omstandigheden of feiten die betreffende het VK zouden kunnen wijzen op een risico op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden kunnen vormen op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te besluiten dat een overdracht van de betrokkene aan het VK vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De Britse instanties zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar het VK in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Britse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Britse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekster pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van de verordening 343/2003/EG.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing stelt foutief dat het Verenigd Koninkrijk bevoegd is om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen.

Niets is minder waar !

Conform de Dublin II Verordening moest en moet België de asielaanvraag zelf behandelen en wel om volgende redenen :

Artikel 3 van de Dublin II verordening stelt dat iedere lidstaat elke asielverzoek van een onderdaan van een derde land dient te behandelen, hetzij aan de grens, hetzij op hun grondgebied.

Op basis van dit artikel diende België prima facie de asielaanvraag te behandelen.

Hetzelfde artikel stelt wel dat slechts een enkele lidstaat de asielaanvraag kan behandelen, namelijk die lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Welnu, ook volgens de criteria van hoofdstuk III van de Dublin II Verordening is België wel degelijk de enige lidstaat die de asielaanvraag dient te behandelen.

De criteria genoemd in artikel 6 tem artikel 10 Hoofdstuk III zijn immers de volgende :

(1) artikel 6 : indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, zal de asielaanvraag worden behandeld door de lidstaat waar een lid van het gezin zich ophoudt

> NIET VAN TOEPASSING

(2) artikel 7 : indien een gezinslid van de asielzoeker reeds in een lidstaat als vluchteling is toegelaten , is deze lidstaat verantwoordelijk voor de aanvraag indien partijen dit wensen

> NIET VAN TOEPASSING

(3) artikel 8 : indien een gezinslid van de asielzoeker in een lidstaat een asielaanvraag heeft ingediend en hierover is nog geen beslissing gevallen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling indien partijen dit wensen;

> NIET VAN TOEPASSING

(4) artikel 9.1 : wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft verleend, verantwoordelijk voor de asielaanvraag

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster heeft 2 visa in haar Indisch paspoort verkregen : één voor het VK, één voor de Schengenlanden. Beiden visa waren echter vervallen (niet meer geldig) op het

ogenblik van het indienen van de asielaanvraag. Bovendien is verzoekster trouwens nooit in het VK geweest (STUK¹¹¹ + ¹¹¹)

Artikel 5 van de Dublin II verordening is duidelijk : de criteria voor de verantwoordelijkheid van de lidstaat die de asielaanvraag dient te behandelen, wordt vastgesteld op het tijdstip waarop de asielzoeker voor de eerste maal een verzoek bij een lidstaat indient.

artikel 9.2 : wanneer de asielzoeker houder is van geldig visum uitgereikt door een lidstaat die als vertegenwoordiger optrad voor een andere lidstaat is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de asielaanvraag;

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster heeft geen geldig visum en er heeft geen vertegenwoordiging plaatsgevonden;

artikel 9.3 : wanneer de asielzoekers houder is van verscheidene geldige verblijfstitel berust de verantwoordelijkheid achtereenvolgens bij

(a) de lidstaat die het langste verblijfstitel heeft afgegeven of indien de duurtijd niet verschilt, de lidstaat waar de geldigheidsduur het laatst verstrijkt

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster heeft geen geldige visa meer;

(b) de lidstaat die een visum heeft afgegeven die het laatste verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster heeft geen geldige visa;

(c) indien de visa van verschillende aard zijn, de lidstaat met de langste geldigheidsduur, dan wel laatste verstrijksdatum;

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster heeft geen geldige visa;

artikel 9.4 : is de asielzoeker slechts houder van 1 of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van 1 of meer visa die minder dan 6 maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijnde de artikel 9.1, 9.2 en 9.3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten.

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster is enerzijds het Verenigd Koninkrijk nooit binnengekomen en heeft Nederland (land genoemd in de bestreden beslissing), zonder asielaanvraag in te dienen, reeds verlaten

is de asielaanvrager houder van 1 of meer verblijfstitels die meer dan 2 jaar zijn verlopen of 1 of meer visa die meer dan 6 maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijnde de artikel 9.1, 9.2 en 9.3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster is enerzijds het Verenigd Koninkrijk nooit binnengekomen en heeft Nederland (land genoemd in de bestreden beslissing) ,zonder asielaanvraag in te dienen, reeds verlaten

artikel 10.1: is een asielzoeker op een illegale wijze de grens overschreden van een lidstaat via het land, de zee of de lucht komende van een der land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster is België niet binnengekomen via een derde land, maar via Nederland;

artikel 10.2: wanneer de lidstaat niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig artikel 1 EN wanneer aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs in de 2 in artikel 18,3 genoemde lijsten is vastgesteld dat de asielzoeker die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten minste 5 maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat.

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster heeft ten tijde van haar asielverzoek niet ten minste 5 maanden onafgebroken in een andere lidstaat verbleven. Dit kan ook niet, de visa, hoewel reeds verlopen, waren slechts respectievelijk 180 en 90 dagen geldig;

artikel 11 : indien een onderdaan van een derdeland het grondgebied betreedt van een lidstaat waar hij niet visumplicht is, is die lidstaat verantwoordelijk voor de aanvraag;

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster is in Indisch en dient een visum te bekomen voor de EU;

artikel 12 : indien een asielverzoek in de transitzone op de luchthaven wordt ingediend, is die lidstaat verantwoordelijk voor de asielaanvraag;

> NIET VAN TOEPASSING : verzoekster heeft voor de eerste maal in België een asielaanvraag in gediend !

Bovenstaande maakt ontegensprekelijk duidelijk dat in casu artikel 13 van de Dublin bij gebrek aan toepasselijke andere criteria van toepassing is. Dit artikel stelt : "...Wanneer op basis van de in deze

verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar het verzoek het EERST werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan...” (STUK¹¹¹¹

Verzoekster heeft voor het eerst haar asielaanvraag ingediend in België; België is dan ook verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Bovendien is het niet alleen verzoekster recht om haar asielaanvraag in België te zien behandeld worden, zij wenst dit ook uitdrukkelijk. In de bestreden beslissing staat immers zeer duidelijk vermeld dat verzoekster wil dat haar asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische asielinstanties aangezien hier de mensenrechten worden gerespecteerd en asielzoekers correct worden behandeld. Bovendien wil zij niet naar het VK of Nederland aangezien zij mentaal niet in staat is om opnieuw te beginnen in een andere lidstaat. (Bestreden beslissing pagina 1, alinea 5)

De beslissing schendt dan ook de wet, meer bepaald artikel 3 juncto artikel 13 van de Dublin II verordening en miskent hierdoor het recht van verzoekster om haar asielaanvraag in te dienen in het eerste asielland : België. [...]”

3.1.2. Artikel 3.1 van de verordening 343/2003/EG luidt:

“De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek [...]”

Artikel 5.2. van de verordening 343/2003/EG bepaalt:

“Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

Artikel 9 van de verordening 343/2003/EG is verder gesteld in de volgende bewoordingen:

“1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.

3. Wanneer de asielzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende lidstaten zijn afgegeven, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek achtereenvolgens bij:

a) de lidstaat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien de geldigheidsduur niet verschilt, de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;

b) de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat;

c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de lidstaat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft afgegeven of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt.

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk.

5. Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd verstrekt.”

Artikel 13 van de verordening 343/2003/EG luidt ten slotte als volgt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

De Raad merkt allereerst op dat verzoekster lijkt uit te gaan van een foutieve minstens selectieve lezing van artikel 3 van de verordening 343/2003/EG waar zij aangeeft dat hieruit volgt dat *“iedere lidstaat elke asielverzoek van een onderdaan van een derde land dient te behandelen, hetzij aan de grens, hetzij op hun grondgebied”*. Voormelde bepaling voorziet immers dat *“de lidstaten”* elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, behandelen en stelt vervolgens, zoals verzoekster ook aangeeft, uitdrukkelijk dat slechts één lidstaat zal overgaan tot de behandeling van de asielaanvraag en dat de verantwoordelijke lidstaat zal worden nagegaan overeenkomstig de in hoofdstuk III van de verordening genoemde criteria.

Verzoekster stelt vervolgens dat artikel 3 *juncto* artikel 13 van de verordening 343/2003/EG geschonden is. Zij betoogt dat geen enkele van de criteria voorzien in hoofdstuk III van de voormelde verordening van toepassing is op haar situatie en dat bijgevolg België, als zijnde de lidstaat waar zij voor het eerst haar asielverzoek indiende, verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat de behandeling van verzoeksters asielverzoek toekwam aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk op grond van artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG. De uiteenzetting van verzoekster waarbij zij uiteenzet waarom de overige criteria niet van toepassing zijn, dient in dit verband niet verder onderzocht. Het bestuur heeft deze overige criteria immers niet weerhouden.

Met betrekking tot artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG, zijnde het criterium op basis waarvan het overnameverzoek *in casu* werd aanvaard, stelt verzoekster dat dit niet toepassing is, nu zij *“enerzijds het Verenigd Koninkrijk nooit (is) binnengekomen en Nederland (land genoemd in de bestreden beslissing), zonder een asielaanvraag in te dienen, reeds (heeft) verlaten”*.

Verzoekster weerlegt aldus evenwel niet dat zij zich bevindt in de situatie zoals voorzien in voormelde bepaling dat zij houder is van *“één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die [haar] daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat”* en dat zij sindsdien *“het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten”*. Zij toont aldus evenmin aan dat verweerder gelet op de leden 1, 2 en 3 van artikel 9 van de verordening 343/2003/EG – en waarbij door verweerder wordt gewezen op het gegeven dat het visum verstrekt door het Verenigd Koninkrijk geldig is voor een verblijfsduur van 180 dagen en het visum verstrekt door Nederland voor een duur van 90 dagen – niet op correcte wijze heeft vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek toekwam aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Het gegeven dat verzoekster het Verenigd Koninkrijk nooit effectief is binnengekomen, doet geen afbreuk aan de toepassing van artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG, nu deze bepaling niet vereist dat de asielzoeker het Schengengrondgebied binnenkwam via de lidstaat die het visum verstrekke of ten aanzien waarvan het overnameverzoek werd gedaan of dat deze ooit deze lidstaat is binnengekomen. Ook het gegeven dat verzoekster Nederland heeft verlaten zonder er een asielaanvraag in te dienen, staat de toepassing van artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG niet in de weg.

Verzoekster toont, door enkel te stellen dat zij het Verenigd Koninkrijk niet is binnengekomen en zij Nederland heeft verlaten zonder er een asielverzoek in te dienen, niet aan dat verweerder onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG. Bijgevolg kan zij niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de behandeling van haar asielaanvraag in toepassing van artikel 3 *juncto* artikel 13 van de verordening 343/2003/EG toekwam aan de Belgische autoriteiten.

Het gegeven dat verzoekster uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij wenst dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld omdat België de mensenrechten respecteert en asielzoekers correct behandelt

en tevens stelde mentaal niet in staat te zijn om haar asielvraag in een andere lidstaat opnieuw te beginnen, doet hier geen afbreuk aan. Verzoekster beperkt er zich op dit punt toe om haar eerdere verklaringen aan verweerder te hernemen, doch zij gaat hierbij niet in op de motivering in de bestreden beslissing waarom verweerder oordeelde dat deze elementen geen andere beslissing kunnen rechtvaardigen. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat deze motivering in de bestreden beslissing niet correct of kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Ten onrechte weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag van verzoekster te behandelen.

Zij beroept zich op de Dublin II verordening om te bepalen dat niet België, maar het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Buiten 2 feitelijkheden, kennis van het Engels en afkomstig uit een oud Britse kolonie, si er echter geen enkele juridische grond voor deze beslissing.

Verzoekster heeft trouwens steeds duidelijk aangegeven in België, land van haar eerste asielaanvraag, haar asielaanvraag te willen doorlopen.

De bestreden beslissing is dan niet uitdrukkelijk gemotiveerd daar waar het voor verzoekster onmogelijk na te gaan op basis van welke artikels de Dienst Vreemdelingen meent dat het VK verantwoordelijk zou zijn voor verzoekster asielaanvraag.

De bestreden dient (opnieuw) te worden vernietigd, minstens de uitvoering geschorst

De Raad van State heeft in het verleden reeds meermaals beslist dat wanneer beslissing niet uitdrukkelijk gemotiveerd zijn, ze dienen te worden vernietigd (in die zin RvSt, arrest nr. 214230 dd. 28/06/2011, Arr Cass, in de zaak A196985/XIV32338) [...]”.

3.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG, gesteld dat de behandeling van verzoeksters asielaanvraag toekomt aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Hierbij wordt tevens op concrete wijze toegelicht op grond van welke feitelijke gegevens en vaststellingen hiertoe wordt besloten. Tevens wordt geduïd dat er geen grond is voor een behandeling van het asielverzoek in België op grond van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, duidelijk in toepassing van welke wettelijke bepalingen verweerder oordeelde dat de behandeling van het asielverzoek toekomt aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Waar verzoeksters verwijst naar haar kennis van het Engels en haar afkomst uit een voormalig Britse kolonie, kan de Raad enkel opmerken dat deze gegevens niet zijn opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster toont niet met concrete argumenten aan waarom de motivering vervat in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gelet op het belang van deze beslissing. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS